

Petr Kozohorský
redaktor MF DNES

Kdo zachrání jeden lidský život, zachrání celý svět.“ Cítát vycházející z prastaré židovské tradice, který se stal i epitafem Oskara Schindlera, beze zbytku vystihuje 56 Čechů, které ocenil Český národní registr dárců kostní dřeně. Právě tolik lidí totiž v loňském roce dalo vážně nemocným to nejdůležitější, co mohou dostat. Naději. Šanci na nový život. Patří mezi ně i Jan Pollner ze Sokolova. Jako jediný dárce z Karlovarského kraje letos na jaře převzal pamětní minci a diplom, které jsou určené právě úspěšným dárcům.

Jak jste se dostal k dárcovství kostní dřeně?

Bylo to spontánní rozhodnutí. Od osmnácti let jsem začal darovat krev. Asi ve dvaceti jsem si na transfuzní stanici všiml letáčku. Řekl jsem si, že když už daruji krev, proč bych nemohl darovat i kostní dřeň. Vzali mi ampulku krve, tu odeslali do Plzně. Takhle jednoduše jsem se dostal do registru.

Jak dlouho jste čekal na okamžik, kdy se najde člověk, kterému byste takto mohl pomoci? Sedm let.

Nebylo trošku frustrující čekat na něco, co vlastně ani přijít nemusí?

Věděl jsem, že pravděpodobnost shody není moc vysoká. Vlastně by mě ani nepřekvapilo, kdyby se na mě nedostalo. Mám kolegu, tomu je kolem čtyřiceti, v registru je od nějakých dvaceti let, dosud se mu vůbec neozvali.

Když se vám z registru ozvali, že našli vhodného příjemce, jaká byla vaše první reakce?

Nejdříve jsem přemýšlel, jestli si mě náhodou s někým nespletli. A pak jsem přemýšlel, jestli mi nenabourají dovolenou (smích). Netušil jsem, v jakém tempu celý proces poběží od okamžiku, kdy mi zavolali, do samotného odběru. A z registru chtěli mít jistotu, že jsem si to nerozmyslel. Ale hlavně převládalo překvapení nad tím, že se s někým shoduji. Úplně jsem s tím nepočítal. Ostatně příklad, že se může čekat léta, mám ve zmiňovaném kolegovi. A vím, že není jediný. Za loňský rok byl přitom podle pracovníků registru rekordní. Takový počet shod prý nebývá běžný.

Zajímá vás se o to, kdo dostane vaše krvevorné buňky?

Než jsem se o to vůbec stihl zajímat, lékaři mě alespoň rámcově informovali. Pokud si dobře pamatuji, šlo o padesátiletou paní z Česka drobné postavy.

Chtěl byste se s ní potkat? Pokud by to tedy regule dovolovaly?

Osobní setkání se úplně nevyluču-

Jsem rád, že jsem někomu dal naději

je. Určitě s ním ale musí souhlasit i příjemce. A určitě by se takové setkání neuskutečnilo třeba za rok. Osobně ale nejsem proti podobnému setkání. Zajímalo by mě, komu jsem pomohl.

Máte zpětnou vazbu o tom, jestli vaše kostní dřeň pacientce pomohla?

Ne. Jediné, co vím, je, že množství krvevorných buněk, které ze mě lékaři dostali, je pro její případ dostatečné. Jinak nic. Kdyby pro mě v registru měli v tomto ohledu nějaké informace, asi by se ozvali.

Mezi veřejností převládá názor, že odběr kostní dřeně je bolestivá záležitost, kdy vám lékaři vrtají do kosti. Je tomu tak skutečně?

Do kosti nutně vrtat nemusejí. Jsou dva způsoby odběru. Jedna varianta je odběr z pánve, druhá pak z

Ocenění Plaketa od Národního registru dárců kostní dřeně.

krve. Dárce si ovšem čtyři dny před samotným odběrem musí píchat injekce, které podporují vyplavování krvevorných buněk do krve. A pátý den je odběr. Já jsem šel na odběr z kyčle. U krve je problém, že se může stát, že „nevytěží“ dostatečné množství krvevorných buněk. To zjistí až po samotném odběru. Na to mě před odběrem upozornili. Kdyby buněk nebylo dost, přišla by na řadu druhá varianta. Ale zadrželo se hned napoprvé.

Měl jste v souvislosti s odběrem nějaké zdravotní problémy?

Když jsem si píchal ty injekce, druhý den mě začaly bolet klouby. Další den už to ale bylo lepší. I na to mě upozorňovali. Problémy jsou podle mého názoru individuální. Samotný odběr nebolí, ale mít čtyři hodiny napíchnuté obě ruce také není nic příjemného. Sestřičky se

Profil Jan Pollner

- 27 let
- Dárce krve se stal v 18 letech, o dva roky později se přihlásil do registru dárců kostní dřeně.
- Sedm let čekal na shodu s pacientem.
- Krvetvorné buňky daroval vloni v říjnu.

však snaží dělat pro vás první poslední.

Cítil jste po odběru hrdost?

Nemám to tak, že bych se tím chlubil. Věděli to jen mí nejbližší. To, že jsem zrovna já dal kostní dřeň, je hodně i o náhodě. Ale jsem rád, že jsem někomu dal naději. Z odběru člověk každopádně odchází s dobrým pocitem.

Určitě je ve společnosti řada lidí, kteří jsou na vázkách, zda do registru vstoupit, či nikoliv, případně zda podstoupit proceduru odběru krvevorných buněk. Co byste jim vzkázal?

Zapsání do registru nebolí. Je to to nejmenší, co může člověk udělat. Před samotným odběrem se dárce stejně zeptají, jestli si to nerozmyslel. Ale myslím si, že každý, kdo už v registru je, by do toho tak jako tak šel.